

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article12703>

Sense justícia... no hi ha pau

- Actualitat - Articles opinió -

Date de missatge online: diumenge 17 de desembre de 2017

CGTCatalunya.cat

Jo vaig néixer el 1972. Crec que eren anys en que la paraula repressió sonava molt, com a mínim en determinats ambients tot i que, com és lògic, els nens com jo no ho percebéssim gairebé gens i amb prou feines ara ho recordem. Després dels anys de construcció de la fal·làcia aquesta que ara en diem el règim del 78 la mateixa paraula «repressió» gairebé va desaparèixer de l'escena pública. Com per art de màgia, tot i que de presos i preses polítiques n'hi va seguir havent. I de persones represaliades per la seva acció política, també. Això sí, gairebé sempre de la mateixa banda. De tal manera que la paraula repressió va quedar circumscrita a cercles molt específics, a aquella gent estigmatitzada com a «no normal» pels grans mitjans de comunicació: anarquistes, independentistes (dels d'abans), okupes, insubmisos, determinats sindicalistes, etc. Tot això, fins fa poc. Com bé sabem, ara la paraula «repressió» i el qualificatiu «presos/es polítiques» torna a estar de moda. Veurem fins quan...

No vull entrar a parlar de perquè ara més gent que a les darreres dècades torna a tenir consciència de l'existència d'una repressió de l'Estat. En tot cas, és innegable que aquest fet succeeix després de les successives reformes legislatives que han anat encaminades a enfortir les mesures punitives contra un seguit de conductes col·lectives vinculades a la protesta i activisme social. La darrera reforma del Codi Penal i l'aprovació de la Llei de seguretat ciutadana (o Llei Mordassa) en són bons exemples. Uns canvis que s'han dut a terme enmig d'altres iniciatives de les diferents administracions públiques en una línia similar de perseguir l'activisme social i polític que els ha molestat: increment de l'agressivitat i la freqüència de les actuacions policials (estatals, autonòmiques i municipals), accions de criminalització i d'assetjament públic (recordem la famosa web d'en Felip Puig), normatives del civisme, demonització mediàtica... i un llarg etcètera.

També hem vist com els darrers anys les actuacions judicials han endurit també les seves resolucions, tant cautelars com de condemnes, contra centenars de membres de moviments socials, sindicals o determinats col·lectius polítics. Casos com els «27 i més» o, si voleu, el molt més mediàtic dels «Jordis» són un bon exemple d'una nova interpretació judicial de les conductes col·lectives, que passen a ser il·lícites si la seva finalitat no acata la llei. I clar, tota política revolucionària implica subvertir les lleis (ep, deixo clar que no crec que els Jordis ho siguin, de revolucionaris). O, encara més recentment, les darreres setmanes, estem assistint a un nou ús del delictes «d'incitació a l'odi», suposadament pensat per perseguir l'apologia del feixisme. Ara hem vist desfilar mestres i professors a jutjats i comissaries sota aquesta acusació. O, més recentment, hem conegut que l'acusació demana a les 6 joves que el març del 2017 van fer una «performance» defensant l'autodeterminació al carrer, davant la seu del PP de Barcelona, la quantitat de... 6 anys de presó a cadascú. A banda, cada vegada s'ha normalitzat més l'ús de la presó preventiva contra músics, titellaries, sindicalistes, membres de moviments socials, etc. Què haig de dir que no ho sapiguem totes i tots!

Enmig d'aquest escenari, que cada vegada tenim més clar, també és molt il·lustratiu el doble o triple raser fet servir pel sistema judicial, les administracions públiques i, fins i tot, els grans mitjans. No cal anar gaire lluny per veure'n exemples, com ara la petició d'una multa de 90 Euros a tres feixistes que van apallissar una persona en un homenatge a Franco l'any 2016. I en podríem esmentar molts més. O la quasi nul·la presència a la premsa dels casos d'agressions racistes, o... (sumeu i seguïu).

Tot això ho podem dir i ho podem repetir. És important explicar-ho tot i que, progressivament, és menys necessari explicar allò que cada vegada és més obvi. Alguns potser pensen que és important queixar-nos. Personalment, jo discrepo. La queixa pressuposa assumir que aquesta repressió que patim respon a disfuncions del propi sistema. A coses, peces, persones que duen a terme una mala praxis. Francament, a aquestes alçades defensar això és més aviat pueril, o voler tancar. En tot cas, el que ens pertoca és pensar com articulem una resposta. Bàsicament perquè, si no ho fem, estem venuts: només ens pertoca seguir dolçament el ramat cap el destí que el poder ha decidit atorgar-nos. En canvi, si pensem que és necessari ser com som, compromesos amb la vida en ella mateixa, és imperiós fer-ho per poder existir.

Crec que és ben evident que l'ofensiva repressiva que s'ha anat preparant els darrers anys no és casual i respon a una situació planificada. Ara mateix, a banda d'un cert marge de resposta testimonial, l'espai que aquesta ofensiva ens permet de defensa és fent servir els mecanismes que la mateixa repressió ens deixa. Ho il·lustro breument. La «Justícia» decideix que per fer una roda de premsa, o un acte al carrer, o una obra de teatre, o una manifestació, o una barricada, o defensar un centre social... ens pot portar a la presó durant anys, i cada vegada més. I només ens permet comparèixer davant la mateixa «Justícia» a intentar convèncer-la que no ens envii a la garjola tot aquest temps, que ho faci menys anys o que, simplement, ens permeti pagar una multa. Davant acusacions que es defineixen cada vegada més arbitràriament (fins i tot en relació la pròpia llei escrita), les opcions de sortir-ne passen per la mateixa arbitrariedad que ens encausa. Ho hem vist, per exemple, reproduït pels altaveus de la televisió en tota l'escenificació d'empresonaments mediàtics recents però també ho estem patint en el nostre dia a dia. I veiem com en aquesta acció per defugir la repressió, qui la pateix perd tota iniciativa política. De fet, perd la seva condició política per acabar depenent únicament de la discrecionalitat de fiscals, jutges o de qui els dicti les mesures a emprendre.

Penso que és urgent construir escenaris alternatius. Uns escenaris alternatius que segurament passin per sortir dels estrets camins o espais on ens confina la política repressiva. Possiblement això comporti, de manera clara, adoptar actituds desobedients i mirar d'obrir espais de conflicte que ens permetin obligar a qui executa aquesta repressió a canviar d'idea. Si una cosa hem après, és que aquest canvi en una fulla de ruta que fa temps que han planificat curosament només el podrem aconseguir mitjançant la pressió. Si volem que aquesta desobediència no sigui una opció suïcida sinó que tingui garanties, l'hem de construir col·lectivament i massivament. I això vol dir implicar-hi els nostres espais de militància. Tots, no només els de caire antirepressiu.

Tot això implica que tenim a sobre la taula un debat que no podem endarrerir i que caldrà emprendre sinó ara, ben aviat. Òbviament desobeir la repressió col·lectivament, com a opció política més enllà d'accions individuals, implica obrir un conflicte amb l'Estat. Però, és que l'alternativa és la pau dels cementiris.

** Ermengol Gassiot és Secretari General de la CGT de Catalunya*

<https://lasaldelaterra.wordpress.com/2017/12/14/sense-justicia-no-hi-ha-pau/>